

Hóa Duyên

Tác Giả: Saigonecho s&#u t&#m
Thứ Ba, 16 Tháng 3 Năm 2010 04:13

Có m&#t chú ti&#u mu&#n đi hóa duyên, chú đ&#c bi&#t ch&#n m&#c m&#t b&#y ph&#c cũ rách.

“T&#i sao con l&#i ch&#n b&#y ph&#c này?” S&# ph&# h&#i.

“Ch&#ng ph&#i s&# ph&# đã nói không đ&#c chú tr&#ng b&# ngoài sao?” Chú ti&#u có v&# &#m &#c: “Cho nên con m&#i tìm b&#y ph&#c cũ rách này, v&#i l&#i, m&#c nh&# th&# các thí ch&# m&#i th&#&#ng tình mà cúng đ&#&#ng nhi&#u ti&#n.”

“Con đi hóa duyên hay đi xin ăn?” S&# ph&# tr&#ng m&#t h&#i: “Có ph&#i con mu&#n m&#i ng&#&#i t&#i nghi&#p mà cúng đ&#&#ng con không? Hay con mong mu&#n m&#i ng&#&#i nhìn th&#y con tu&#i tr&# đ&#o cao, sau này có th&# hóa đ&# đ&#c vô s&# chúng sanh?”

Kiên trì đ&# s&#ng, hay là ph&#i s&#ng cho đúng nghĩa.

Có m&#t ngày tr&#i th&#t nóng b&#c, hoa c&# trong sân chùa h&#u nh&# s&#p b&# thiêu r&#.

- “Ui cha cha! Không đ&#c r&#i, mình ph&#i t&#&#i cho chúng ít n&#&#c m&#i đ&#&#c!” Chú ti&#u hô hoán lên và v&#i vàng ch&#y đi xách m&#t thùng n&#&#c đ&#n.

-“Đ&#ng v&#i!” S&# ph&# b&#o: “Bây gi&# tr&#i đang n&#ng g&#t, bên l&#nh bên nóng g&#p nhau, nh&#t đ&#nh chúng s&# ch&#t, con đ&#i đ&#n t&#i, tr&#i d&#u xu&#ng h&#y t&#&#i.”

Đ&#n khi tr&#i ch&#ng v&#ng t&#i, b&#n hoa kia gi&# đã tr&# thành “m&#t ch&#u c&# khô queo khô ho&#c”.

-“Không cho t&#&#i s&#m, gi&# thì...” Chú ti&#u l&#m b&#m: “Ch&#c là đã ch&#t m&#t r&#i, dù có t&#&#i bao nhiêu cũng không s&#ng n&#i.”

-“Đ&#ng nhi&#u l&#i! Lo đi t&#i mau!” S&# ph&# ra l&#nh.

T&#i n&#c xong, ch&#ng bao lâu, không nh&#ng các đ&#a hoa đã r&# xu&#ng gi&# đ&#u t&#i t&#t v&#n
mình khoe s&#c tr&# l&#i, mà còn căng đ&#y nh&#a s&#ng.

-“Tr&#i !” Chú ti&#u thán ph&#c: “B&#n chúng th&#t c&#, &#n nh&#n ch&#u đ&#ng, kiên trì đ&# s&#ng.”

S&# ph&# li&#n lên ti&#ng đ&#nh chính: “Không ph&#i chúng kiên trì đ&# s&#ng, mà là chúng đã s&#ng đ&#ng
nghĩa.”

-“Th&# c&# hai có gì khác nhau đâu?” Chú ti&#u cúi đ&#u.

-“Đ&#ng nhiên là khác nhau r&#i.” S&# ph&# v&# v&# vai chú ti&#u: “S&# ph&# h&#i con, s&# ph&# năm nay đã
h&#n 80 tu&#i r&#i, nh&# v&#y s&# ph&# đã kiên trì đ&# s&#ng, hay là s&# ph&# đã s&#ng m&#t cách đ&#ng
nghĩa?”

T&#ng kinh t&#i xong, s&# ph&# g&#i chú ti&#u đ&#n tr&#c m&#t h&#i: “Th&# nào r&#i? Con đã nghĩ thông đ&#u
s&# ph&# nói ch&#a?”

-“Đ&# ch&#a.” Chú ti&#u cúi đ&#u tr&# l&#i.

S&# ph&# g&#o chú ti&#u m&#t cái b&#o: “Con th&#t ng&#c!” Ng&#i mà t&# sáng đ&#n t&#i ch&# bi&#t s&# ch&#t thì
ng&#i đó tìm đ&# m&#i cách đ&# đ&#c s&#ng còn; ng&#i mà m&#i ngày đ&#u nhìn th&#ng v&# phía tr&#c
đ&# s&#ng thì ng&#i đó s&# s&#ng th&#t đ&#ng nghĩa. Đ&#c s&#ng thêm m&#t ngày thì ph&#i s&#ng vui v&#
m&#t ngày. Có m&#t s&# ng&#i khi s&#ng, vì s&# ch&#t mà m&#i ngày đ&#u l&#y Ph&#t dâng h&#ng, mong
mu&#n sau khi ch&#t s&# đ&#c thành Ph&#t, nh&#ng ng&#i đó ch&#c ch&#n s&# không bao gi&# thành
Ph&#t.”

Sophia mỉm cười nói tiếp: “Ngươi mà kiếp này đáng lẽ có một cuộc sống thảnh thơi, nhàn hạ không hề biết trần quý nó thì có lý nào sau khi chết, ông trời lại cho họ có được một cuộc sống tốt đẹp hơn?”

Trời đất bao la, đâu cũng là đóa trăng.

Về sau, chú tiểu được lên làm trụ trì, lúc nào cũng ăn mặc rất là thanh tịnh, ngày ngày mang hòm đồ đạc đi khắp nơi, thay thế cho người khác, sau đó trở về chùa với một bộ đồ đạc tươm tất.

Chú tiểu giờ đã trở thành Đệ Nhất luôn thì mình đích thân đi hóa duyên, nhàn tay trái chú vẽ a nhàn tay phải rút ra giúp đỡ cho người nghèo khổ đáng được giúp đỡ khác.

Chú ít khi ngủ trong chùa, chùa chiền cũng chưa từng xây cất thêm ra, nhàn tay trái chú vẽ a nhàn tay phải rút ra giúp đỡ cho người nghèo khổ đáng được giúp đỡ khác.

“Khi Sophia còn tại thế đã dạy tôi, hoàn toàn chỉ có thể có tìm thấy tại thế gian này. Sophia còn bỏ tôi, thanh tịnh chính là giúp đỡ cho người nghèo khổ không thanh tịnh, khi nào cho họ trở nên trong sạch. Sophia lại khai thị, hóa duyên chính là làm cho mọi người có thể nắm tay nhau, giúp đỡ lẫn nhau, khi nào cho chúng sanh đều có thể kết được thiện duyên.” Về Đệ Nhất trở lại nói: “Thế mà chí Ch�u là gì, Ch�u không như thế nhĩ phĩ trong rừng núi mà nên ở trong nhân gian. Nam Bức Đông Tây đều là nơi tôi có thể hoằng pháp; trời đất bao la đâu chỉ nơi phĩ là đóa trăng.”